Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

Конгрес Українських Націоналістів

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 14 жовтня 2008 року № 42 (258)

ГЕРОЯМ СЛАВА!

Виповнюється 66 років з часу створення УПА

Дорогі друзі, побратими!

Головний Провід Конгресу Українських Націоналістів вітає Всеукраїнське Братство ОУН-УПА, всіх учасників національно-визвольної боротьби зі світлим святом – славною річницею створення легендарної Української Повстанської Армії та Покровою Пресвятої Богородиці.

Героїчна історія УПА є величним прикладом жертовного служіння рідному народу. Цвіт української нації, її вірні сини і доньки у найдраматичніший момент нашої історії постали на смертельний поєдинок з лютим і нещадним ворогом. Мужніх лицарів України не зламали ні довгі роки героїчної боротьби, ні сталінські концтабори, ні потоки комуністичної брехні, ні замовчування їхнього великого Подвигу в ім'я Батьківщини. З гаслом "Свобода або смерть!" вони впевнено йшли у бій, віддавали своє життя в ім'я України.

В українському суспільстві все більшої сили набирає усвідомлення героїчного чину вояків УПА. Президент Віктор Ющенко зробив перші кроки до визнання ветеранів УПА та Української Повстанської Армії на загальнодержавному рівні. Настав час для офіційного визнання і вшанування героїв УПА Українською державою. У столиці України необхідно побудувати пам'ятник борцям за волю України і відкрити Пантеон Слави для перепоховання видатних українських провідників – Симона Петлюри, Євгена Коновальця, Степана Бандери, Романа Шухевича, Ярослава Стецька та інших.

Українська держава повинна на найвищому рівні вшанувати героїв! Це сприятиме консолідації української нації довкола національної ідеї – нашої невичерпної криниці й надзвичайно важливого чинника розбудови держави.

Конгрес Українських Націоналістів завжди підтримував тісні стосунки з Всеукраїнським Братством ОУН-УПА. У лавах Конгресу перебуває багато колишніх вояків ОУН-УПА, які пройшли суворий вишкіл боротьби за українську державність, і значною мірою саме завдяки їм партії вдалося уникнути розколів. Голова Всеукраїнського Братства ОУН-УПА Михайло Зеленчук є членом Головного Проводу Конгресу Українських Націоналістів. Ветерани національно-визвольних змагань передають досвід боротьби і відстоювання національних цінностей молодому поколінню.

Шановні ветерани Української Повстанської Армії! Ми низько схиляємо голови перед вашою високою мужністю та незламною силою духу.

Ми з певністю стверджуємо, що та держава, за яку боролися і віддавали життя вояки Української Повстанської Армії – сильна, самостійна, соборна, – обов'язково буде побудована.

Бажаємо міцного здоров'я, незламної віри та твердости духу!

Слава Україні! Героям слава!

Олексій ІВЧЕНКО,
голова Конгресу Українських Націоналістів

ЗАЯВА

Конгрес Українських Націоналістів йде на дочасні вибори до Верховної Ради України САМОСТІЙНО

Вереснева парламентська криза 2008 року та подальший розвиток політичних процесів в Україні оголили тенденції, що становлять загрозу стабільності, добробуту українського суспільства, національній сутності Української Держави, аж до втрати державності.

У період "кучмізму", коли безкарно грабувалися національні багатства України, великого впливу набули олігархічні бізнесово-політичні угруповання, які й досі негативно впливають на суспільно-політичне, соціально-економічне та культурно-духовне життя держави. При цьому кланові інтереси вузького кола осіб ставляться вище за інтереси української нації і держави.

Не припиняються спроби політичного реваншу комуно-більшовицьких та олігархічних сил в Україні, зовнішнього втручання з боку російських владних структур, які прагнуть повернути Україну в сферу свого впливу. Паплюжиться національна ідея як наріжний камінь утвердження Української Національної Держави. Усе це не може пройти осторонь Конгресу Українських Націоналістів.

Організований український націоналістичний рух завжди стояв на сторожі інтересів української нації. Зважаючи на загрози, які постали сьогодні перед Україною, Конгрес Українських Націоналістів заявляє про свій намір іти на дочасні вибори до Верховної Ради України самостійно. При цьому ми не виключаємо можливости блокування з іншими національно-патріотичними силами, спорідненими за ідеологією і духом. Це б гарантувало подолання 3-відсоткового бар'єру. Нас підтримують Всеукраїнське Братство ОУН-УПА, Всеукраїнська Ліга жінок, низка інших патріотичних організацій.

Бренд Конгресу Українських Націоналістів є зрілим, партії – понад 15 років. Конгрес – структурована політична сила, що динамічно розвивається і постійно поповнюється молодими українськими патріотами. Партія має потужний кадровий та інтелектуальний потенціал активу. Ми з оптимізмом дивимося у майбутнє, віримо в перемогу націоналістичних сил на дочасних виборах до Верховної Ради.

Варто нагадати, що у 2007 році, ставлячи інтереси нації і держави вище партійних, Конгрес Українських Націоналістів, на відміну від інших демократичних партій, що увійшли до виборчого блоку "НУ-НС" на умовах саморозпуску і створення єдиної партії ліберально-демократичного спрямування, відкрито і чесно заявив про неприйнятність таких умов, оскільки Конгрес є правою політичною партією, створеною за ініціативою ОУН, і свою діяльність будує на засадах ідеології українського націоналізму. Водночас, усвідомлюючи важливість перемоги пропрезидентських сил на позачергових парламентських виборах 2007 року для майбутнього розвитку Української Держави, коли кожен відсоток голосів виборців міг стати вирішальним, Конгрес Українських Націоналістів відмовився брати участь у виборах самостійно, – щоб не відбирати частини голосів у демократичних сил.

Шановні українці! Від нашого з вами вибору залежить, який шлях обере Україна: шлях цивілізованого національного розвитку, за якого будуть гарантовані права і свободи українських громадян, чи шлях в нікуди, який пропонує нам "п'ята колона" – Партія регіонів, комуністи і їм подібні апологети вчорашнього дня.

Розраховуємо на підтримку не лише членства і симпатиків КУН, а й широких верств українського народу.

Віримо в українську націю, переконані у перемозі української національної ідеї! Борімося – поборемо!

Слава Україні! Героям Слава!

Олексій ІВЧЕНКО,
голова Конгресу
Українських Націоналістів

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

Здобудеш Українську Державу, або згинеш у боротьбі за неї

Декалог українського націоналіста

14 жовтня 2003 № 1

e-mail: nacija@mail333.com

ЧАСОПИС КОНГРЕСУ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

ЙДЕМО СЛІДАМИ ЗАПОВІТУ

ПОКРИЙ, ПОКРОВО, УВЕСЬ НАШ НАРОД!

ОСІНЬ НАШОЇ ТРИВОГИ

Олексій ІВЧЕНКО,

голова Конгресу

Українських Націоналістів,

ДО НАШИХ ЧИТАЧІВ

Дорогі друзі!

Звертаємося до вас як до найближчих порадників, близьких за духом і поглядами людей, однодумців, які постійно передплачують наш часопис, завжди шукають у ньому потрібну інформацію, пишуть до нас, діляться на шпальтах видання своїми думками, спогадами з такими самими небайдужими й одержимими патріотами рідної України, вносять цінні пропозиції, висловлюють побажання.

Якось непомітно у бурхливому потоці суперечливих буднів збігло п'ять останніх літ. За цей період наша держава дещо подорослішала, в суспільстві відбулися значні соціальні, економічні й політичні зміни. Хоча й повільно, важко, а все ж ми виходимо на міжнародну арену – нас визнають у світі, ми стоїмо на порозі поважних європейських і світових інституцій, членство в яких, безсумнівно, додасть нам авторитету, дозволить зайняти гідне місце серед найрозвинутіших країн.

Усе, чим жила ці п'ять років наша країна, регулярно висвітлювала на своїх шпальтах газета "Нація і держава", що з'явилася на світ у день Святої Покрови – 14 жовтня 2003 року, стала справжнім рупором Конгресу Українських Націоналістів – політичної сили зі славним минулим, яка реалізує свою державотворчу діяльність, спираючись на героїчні традиції попередніх поколінь.

Закінчення на 2-й стор.

ПІД ПОКРОВОМ БОГОРОДИЦІ

Світлина Богдана ЗАХАРЯКА

12 жовтня Конгрес Українських Націоналістів на Майдані Незалежности провів акцію, присвячену вшануванню 66-річчя Української Повстанської Армії. Під час заходу бажаючі могли долучитися до викладання монетами Національного Ґербу України, поставити свій підпис під зверненням до Президента України із закликом встановити дату 14 жовтня як День захисників України. Кульмінацією події стала Повстанська ватра та повстанські пісні у виконанні актора театру "Дзеркало" Василя Шандри.

* * *

14 жовтня о 16.00 Конгрес Українських Націоналістів на території музею Історії України закладе перший камінь на місці майбутнього музею Слави УПА "Криївка". О 18.00 на Софійському майдані КУН запалить Повстанську ватру.

* * *

Націонал-патріотичні організації звернулися до Президента України з проханням видати Указ про встановлення дати 14 жовтня Днем захисників України. Відповідне звернення було оголошено під час прес-конференції, що проходила за ініціативи оргкомітету "День захисників України", головним учасником якого є Конгрес Українських Націоналістів.

"14 жовтня як День захисників України має стати спільним святом для всіх поколінь українців, які боролися за незалежність України", – йдеться у зверненні до Президента.

Учасники прес-конференції закликали Віктора Ющенка скасувати відзначення Дня захисника Вітчизни 23 лютого.

* * *

13 жовтня представники Конгресу взяли участь у "круглому столі" на тему: "14 жовтня чи 23 лютого: чия традиція переможе?". Як відзначалося в ході обговорення, в українській історії свято Покрови з'єднує давнину з сьогоденням і засвідчує неперервність українських військових традицій ще з княжої доби.

У запорозьких козаків Пресвята Діва Марія сприймалась як покровителька Низового війська і скрізь, де панувала Січ, зводився храм в ім'я Покрови Пресвятої Матері Божої.

Минали сторіччя, а українське лицарство продовжувало йти у бій під Покровом Матері Божої... Українські Січові Стрільці, козаки УНР, ОУН, Українська Повстанська Армія – українські Лицарі до останньої краплини своєї крові, до останнього подиху билися за свою землю, за український народ, за свою Церкву і Віру. 14 жовтня – День Покрови Божої Матері Українська Повстанська Армія проголосила днем свого заснування і своїм офіційним святом.

З огляду на українську військову традицію й безперервність української тисячолітньої історії, зв'язок поколінь військових формацій, єдиним святом для військових і всіх чоловіків в Україні має стати День захисників України саме на Покрову, 14 жовтня.

Прес-служба КУН

ВІТАЄМО!

Дорогі побратими – воїни Української Повстанської Армії, учасники національно-визвольної боротьби!
Дорогий український народе!

Головна Булава Всеукраїнського Братства ОУН-УПА вітає і поздоровляє Вас із 66-ю річницею створення Української Повстанської Армії. Бажаємо Вам щастя, здоров'я та всякого благополуччя від Господа Бога!

У грізний воєнний 1942 рік осінньою порою, коли німецькі дивізії рвалися до Сталінграда, на Волині були створені перші відділи Української Повстанської Армії для боротьби з коричневим окупантом, який нещадно грабував українське населення, масово відправляв молодь до Німеччини на примусові роботи. УПА з перших днів створення пішла у бій з німецькими гарнізонами, громлячи їх і захоплюючи район за районом, і вже 1943 року одинадцять районів утворили т. зв. "Колківську республіку", де організували навіть школи для навчання дітей.

Одначе воєнна ситуація змінилася, і сталінська орда з енкаведистами, які в 1941 році, тікаючи, залишили гори трупів розстріляних синів і дочок України, знову окупували Україну. Та цього разу не з квітами зустрічали большевицьких окупантів, а вогнем і залізом громили енкаведистські гарнізони повстанські загони, курені і сотні.

14 жовтня 1942 року вписано золоту сторінку в історію українських визвольних змагань. Жорстокий вир Другої світової війни вогненним валом двічі прокотився Україною смертельним ударом двох світових монстрів, які хотіли панувати над Україною і її народом.

Українська Повстанська Армія – явище феноменальне в історії визвольних змагань усіх народів. Не маючи ні державних структур, ні зовнішньої підтримки, а лише спираючись на український народ, який у той час був цілковито керований Організацією Українських Націоналістів – бандерівців, збройна боротьба за Незалежність України тривала більше десяти років.

Дорогі друзі, шановні панове! Цьогорічні торжества з нагоди 66-ї річниці УПА проходять під духом двох указів Президента України Віктора Ющенка з минулого року про потребу визнання визвольної боротьби ОУН-УПА Верховною Радою. Але стан у Верховній Раді такий, що про це годі й думати... Тому мусимо мобілізувати всі патріотичні сили України на підтримку Президента Ющенка, щоб не втратити НЕЗАЛЕЖНОСТИ і ДЕРЖАВНОСТИ!!!

Іншого нам не дано!

Слава Героям, які боролися за Українську Самостійну Соборну Державу! Вічна пам'ять тим Героям, які загинули в цій боротьбі!

СЛАВА УКРАЇНІ!

За Головну Булаву Всеукраїнського Братства ОУН-УПА
Михайло ЗЕЛЕНЧУК, голова,
Наталія ОСЬМАК, секретар

ДО НАШИХ ЧИТАЧІВ

Ми гордимося тим, що біля витоків часопису, окрім голови КУН Олексія Івченка, стояв і перший справді український Президент Віктор Ющенко, який у першому числі "Нації і держави" звернувся до працівників газети з напутніми словами, що й сьогодні не втратили актуальности, є для колективу редакції своєрідним керівництвом до дії. У своєму вітальному слові Віктор Андрійович, зокрема, писав: "Зичу успіхів газеті Конгресу Українських Націоналістів "Нації і державі"! Упевнений, що вона гідно відстоюватиме інтереси українського народу, стоятиме на сторожі його чеснот. Це нелегка місія, але її треба виконувати чесно, професійно, а сьогодні, коли над майбутнім нашої нації і держави нависла загроза самого буття, ще й мужности.

Переконаний, що часопис буде завжди на висоті.

Щиро, Віктор Ющенко".

Головний Провід Конгресу Українських Націоналістів призначив головним редактором газети Миколу Гука, який до цього очолював "Дзвін Севастополя". І невеличкий колектив, відчуваючи підтримку й допомогу з боку Секретаріату Головного Проводу Конгресу, зокрема Степана Брацюня та Володимира Борейчука, сміливо взявся за втілення поставлених завдань у життя. Газета не тільки розповідала про становлення осередків КУН на місцях, роль і місце партії у політичному житті України, про її кращих представників, публікувала полемічні статті щодо тих чи тих суспільних процесів, а й знайомила своїх читачів зі славним минулим нашої країни, героїчним чином відважних вояків Української Повстанської Армії (яка, до речі, народилася також на Свято Покрови), яскравими сторінками їхньої безприкладної боротьби.

Свіжий вітер перемін вніс у життя творчого колективу часопису Михайло Сидоржевський. Завдяки йому на шпальтах з'явилися нові рубрики, побільшало гострих аналітичних матеріалів на різні теми, що будять думку читачів, не залишають їх байдужими до всього, що відбувається в Україні. До співпраці з "Нацією і державою" прилучилися відомі публіцисти, вчені, політики, що, звичайно ж, позитивно позначилося на якості публікацій, зростанні популярности часопису.

Нинішній склад редакції у своїй діяльності старається і надалі розвивати ці тенденції, прагнути більшого. Зрозуміло, без надійного плеча наших читачів досягти цього буде непросто. А тому сподіваємося на підтримку широкого авторського активу, керівників місцевих осередків КУН. Користуючись нагодою, висловлюємо вдячність за плідну співпрацю головам обласних організацій Конгресу та прес-служби Секретаріату Головного Проводу КУН.

П'ять літ у наш неспокійний державотворчий час – і багато, і мало. І хоча зробили чимало, віримо, що ми тільки на початку нашого славного шляху. А щоб число передплатників з кожним роком зростало, щоб часопис завойовував нових прихильників, ми сповнені бажання зробити все, аби зацікавити вибагливого читача, дійти до його серця, виховати справжнім патріотом Української держави.

Мірилом же нашої праці, ставлення читачів до часопису є його наклад. Тому напередодні передплатної кампанії найкращим їхнім привітанням з нагоди річниці "Нації і держави" для усіх, хто її творить, буде річна передплата газети на 2009 рік.

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Дмитрові КОСТЕЛЬНОМУ – 80

13 жовтня 2008 р. виповнилося 80 років голові Чернівецького Товариства політв'язнів та репресованих, який народився у с. Старе Село Жидачівського району (Стрийського округу) на Львівщині. Він член ОУН (р) з 1944 р., учасник національно-визвольної боротьби 1940-х років. Як син старшини Січових Стрільців і Української Галицької Армії Василя та активістки Союзу Українок, "Просвіти" та "Сільського Господаря" Олени, а ще як брат арештованого в 1944 р. Йосипа, воїна УПА Дмитро в 1945–47 рр. був у полі зору НКВД, які його неодноразово затримували. У ці буремні роки виконував доручення ОУН та боївки УПА. 6 грудня 1944 р. при виконанні важливого доручення у лісі поламав обидві ноги і довго лікувався. Це врятувало його від арешту.

Але 21 жовтня 1947 р. під час наймасовішої депортації разом з матір'ю Оленою був висланий на вічне заслання в Сибір. Батько Василь помер 1944 р.

У сибірському місті Омську працював до 1958 року. У вільний час підвищував свій загальноосвітній рівень. Повернувшись до рідного села у січні 1959 р., до зруйнованого родинного гнізда, не дав згоди на рабську працю у колгоспному ярмі, через що йому відмовили у прописці і працевлаштуванні. Одружившись, був змушений з дружиною Ганною виїхати з рідного села до сибірського міста Красноярська. Там 1960 року народилась донечка Ольга (яка тепер мешкає у Львові) і прожили до 1963 р. Тоді переїхали до Чернівців, де у 1969 році народилась донька Любов.

Хоч де б він проживав і працював, завжди пам'ятав про приналежність до ОУН (р) і чесно дотримувався Декалогу Українського націоналіста. Приймав активну участь у відродженні греко-католицької церкви у 1989–90 рр. та у всіх заходах національно-патріотичних організацій. У 1991 р. приймав участь у заснуванні, і був обраний членом ради обласного Товариства політв'язнів та репресованих, був учасником Першого збору ВУ ТПВіР у Києві; 2003 року обраний головою Чернівецького міського Товариства ПВіР. Від 1993 р. є членом Конгресу Українських Націоналістів та Крайового Братства ОУН-УПА.

Нагороджений грамотами та цінними подарунками Чернівецької ОДА, обласної ради та міського голови. У 2005 році Указом Президента України В. Ющенка нагороджений довічною Президентською стипендією та орденом "За заслуги" III ступеня.

Бажаємо йому міцного здоров'я та щасливого довголіття!

З роси і води! Слава Україні! Героям Слава!

Голова проводу Чернівецької обласної організації КУН В. ЛЮТИК,
дружина Ганна КОСТЕЛЬНА,
діти та онуки Мар'яна, Тарас та Дмитро

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62
Луцьк	Мельник Євген	(0332) 78-07-65, 72-87-95
Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 75-83-113
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Чибрас Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Демид Анатолій	(0382) 65-72-35
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

Уже історично так складалося, що українці самостійно не могли вирішити власного питання державотворення. Союзниками виступали то поляки, то турки, то німці, то старші брати з Півночі. Були і ситуативні союзники – Австро-Угорщина, фашистська Німеччина. Їх українці використали як бази для підготовки своїх військових підрозділів (Українські січові стрільці, дивізії "Галичина", "Нахтігаль"). Але є невеликі уточнення – українці присягали Гітлеру воювати проти комуно-більшовизму, за свободу і визволення України. Коли Гітлеру не підійшов варіант вільної України – дороги розійшлися. Чітко визначилися два окупанти – фашистський і комуністичний.

В. ДОБРЯНСЬКИЙ

БУДЬТЕ ПИЛЬНІ

ПАХАНИ

Безперечно, німецький фашизм не ніс нічого доброго українцям. Українець повністю вкладається в німецьке поняття "унтер менш" (мала людина). Заглянувши в словник оксфордського університету, знайшов тлумачення слова "українець" – "літтл рашен". Маленький росіянин, іншими словами "малорос", а ще простішою мовою "недомірок". Ось так сприймають українця і німецькі, і московинські нацисти. Більше того, москвини роблять спробу запровадити світове поняття про свою українську колонію. Людина без самоповаги скаже: між поняттями "українець", "хахол" і "малорос" – жодної різниці. "Главноє, чтоби человєк був харошій", – так сказав один із слухачів радіопередачі "ЕРА" на тему спорудження музею Петра І в Києві. Як аргумент завжди звучить: це ж наша історія. Але ж нашестя Батия, польська окупація, гітлерівська навала – це також історія. За цією логікою усім окупантам (а московська присутність – це також окупація) потрібно створити за кошти окупованих пам'ятники. Їх, на жаль, багато вже створено. На Вінниччині, в Томашполі, стоїть пам'ятник "героям", які відбирали під час Голодомору в людей останні продукти. Як це пояснити?

Якщо німецькі кати в дитячому таборі "Саласпілс" викачували з дітей кров, то московинські загарбники грабували корисні копалини, викачали з України майже весь газ, природні ресурси, а також повністю розпоряджалися людськими ресурсами як вважали за потрібне (рекрутували до армії, вирішували, кому на каторгу, хто де повинен жити і як працювати). Тепер шизофреніки від Вітренко кричать, що НАТО буде забирати дітей на світові війни, хоч це вигадка чистої води. У НАТО воюють контрактники за великі гроші і добровільно. А старші брати зі своїми порядками в Афганістан рекрутували примусово, і дітей вбивали, не питаючи згоди солдатських матерів. І в армії калічили фізично і морально.

А ще людей морили голодом і згубили аж до 10 мільйонів українців. За це стоїть пам'ятник видатному діячу Косіору в Києві. А тепер комуністи і їхні друзі регіонали навіть не визнають факт Голодомору: "Врємя било такоє і руських много пострадало".

Одне слово, чого не зміг досягнути польський і німецький окупант, зміг добитися московинський. Адже ми "братья славяне" – Расія, Беларусія і Украйна. Як писав у своїх творах про "московську вош" Симон Петлюра – завжди московинські агітатори примазувалися до українського люду аргументами типу, "што ми с аднаго кателка щи хлебалі в окопах і што нас адна вош жрала." Але не пояснювали при цьому, за чиї інтереси вони воювали і сиділи в окопах. А воювали за інтереси московинської імперії. І так завжди простою підміною понять дурили українських дядьків. А ще при Хмельницькому купилися на те, що ми однієї православної віри. Тільки у московинів віра канонічна, у нас – "раскольніцкая". Знову українці стали "схизматами". Тільки на цей раз вже не в польських окупантів, а у московинських.

У нас мудрий і кмітливий народ. Але справа в тому, що роками працювали селекціонери з КДБ. Вони відловлювали найграмотніших і свідомих українців і зводили їх з білого світу. Залишили найгірші зразки малоросів і яничарів.

Найнебезпечніше, що окупанти нав'язали нашим "дядькам" симптом "пахана", класичний для московинів. Він генетично закріплений у кожного ординця, у яких присутнє почуття зграї (звідси дикунська колективізація в радянські часи) і симптом старшого (пахана). Звідси безмежна любов і повага до "пахана-леніна", "пахана-Сталіна". Це у них вище за всяку духовність – замість Бога – пахан. Звідси московинська безбожність, а московський "канонічний" патріархат – лавка для вибивання коштів і підтримки паханів типу Януковича на виборах. Бога ж не видно і не чути, а пахан є, він матеріалізований – виступає по радіо, його виступи друкують у газеті, його можна побачити на величезному "біг-морді". А якщо дуже захочеш – то приїжджай у Київ політичним туристом – то можна до пахана і доторкнутися. Зарядитися паханською енергією, запозиченою від алтайських шаманів.

Паханів ціла ієрархія. Найнижчий пахан – старший в тюремній камері. Найвищий – смотрящий над державою. Культурній, вихованій, самодостатній людині не потрібен пахан. Розвинута людина сама здатна дати оцінку всім подіям і правильно зрозуміти, що таке справжнє благо, а що таке брехня про зростання добробуту вже сьогодні і високі пенсії, і всякі блага для дурнів, які цьому вірять. Але, на жаль, десь 30% виборців страждають цим деструктивним і небезпечним в плані деградації особи симптомом. Так легше прожити. За тебе пахан подумає, на якому смітнику ти опинишся. З кожним роком наша держава все більше перетворюється на великий смітник. Варто проїхати потягом і подивитися на розвалені заводи, знищені промислові об'єкти і гори сміття уздовж всього шляху, дерева, обвішані целофановими пакетами...

Завдяки кредитам, які понабирали "проффесіонали" за кордоном, ще більше з'явилося "робочих місць" для нових бомжів на смітниках. Адже бомж у нас – уже виділений клас. Ці люди і є класичним завершенням прояву "симптому пахана". На смітниках також своя ієрархія.

А ще в ординців водилося платити данину. Для цього вони залишали своїх "смотрящих". Тепер у паханів також на все свої тарифи і методи. Рекет, рейдерство – це сучасні методи. Але є і старі, перевірені – дати добряче по голові тому, хто відмовляється від "переваг" паханства над здоровим глуздом. А пахани можуть навіть організувати "Беркут", щоб ногами повибивати двері в Генеральній прокуратурі і повиганяти штурханами співробітників державної охорони. А люди дивляться і думають, як це може будь-який суд за будь-якої сільської ради відмінити Указ Президента? А як тільки зачеплять судовим рішенням паханів – відразу ж вища юстиція може відсторонити такого суддю. Ось така сила пахана.

Повна протилежність йому – перший справжній український Президент за 17 років незалежности – Віктор Ющенко. Добився законного визнання Голодомору, деякі держави визнали Голодомор геноцидом проти українського народу. Архіви СБУ відкриті – люди, зрештою, можуть дізнатися правду про злочинців – організаторів Голодомору і всіх злочинів проти українського народу. Люди повинні знати і поважати свою історію.

Приїзд Вселенського Патріарха відкрив шлях до створення єдиної помісної Церкви. Чітко вказано, що Київська митрополія первинна і від неї все походить. Адже логічно – спочатку був Київ і Київська Русь. Потім з'явилися москвини. Слово "русскій" замість "москвин" запровадив Петро І.

Жоден з президентів не посмів пригадати і відзначити справжнього патріота Романа Шухевича і нагородити його званням Герой України (посмертно), а також його сина Юрія. А чого варті прагнення Віктора Андрійовича відродити Батурин і Чигирин, знищені москвинами як символи нашої національної гідности!

Люди, не піддавайтеся облудливому обману паханів! Пам'ятайте – у комуністів була залізна дисципліна, у злочинців – теж дисципліна. Дуже багато спільного. А що таке злочинці, не треба пояснювати нікому.

БЛАЗНІ

БО ТАК ХОЧЕ "П'ЯТА КОЛОНА"?

"Українські" комуністи, соціалісти, регіонали люблять поговорити про надання статусу державної російській мові в Україні, що не може не викликати подиву в людей, обізнаних з мовною ситуацією в країні.

По-перше, навіщо нашій державі дві державні мови?

По-друге, чому той статус саме російській? Вона ж і так звучить безперешкодно на вулицях наших міст і сіл, у різних засобах масової інформації.

Борці за державний статус російської мови в Україні наполягають на тому, що вони, перш за все, дбають про інтереси тих громадян, яким чомусь зручніше користуватися російською мовою. Така "мотивація", звичайно, надумана і не витримує ніякої критики.

Якщо в нашій державі живуть люди, які не поспішають вивчити державну мову, то чому держава має йти їм назустріч? Чому лідер комуністів Симоненко, лідер прогресивних соціалістів Вітренко, добре володіючи українською мовою, часто-густо демонстративно розмовляють російською? Чи не тому, що вони є "п'ятою колоною" Росії?

Михайло ЧУБАТИЙ,
село Озеряни,
Івано-Франківщина

НЕУКРАЇНСЬКИЙ ПАТРІОТИЗМ

Дивний заголовок, бо й дивні ми, українці, люди.

Що то за патріотизм, коли розмовляють чужою нам мовою? Тож куди дівається в нас та любов до мови, яку ми мали увібрати в себе ще з молоком матері? Звичайно, є різні матері і за своєю суттю материнства, і за розумінням почуття патріотизму. Хоча ми усвідомлюємо, що щось не те у їхніх головах діється. Бо як-то може бути, щоб не любити своє, рідне, кровне.

Ми вже давно звикли до того, що наші владні мужі (не всі, звичайно) волають на весь голос з екранів телевізорів про патріотичні почуття до України. Насправді ж, вони не те, що не люблять нашої держави, а й самі себе зневажають тим. Ганьба тим депутатам, які й досі, живучи в Україні, не навчилися розмовляти українською мовою! Розцінюю це як навмисне небажання володіти мовою країни, в якій живеш. Звичайно, що це ще й брак їхньої культури.

Це не патріотизм! Це не любов до України, бо мова – душа народу. Тож не руйнуйте душі українців. Чи не пора вам уже виконувати закон про мову? Ви ж повинні показувати приклад усім, як виконуються закони, вами ж прийняті. Такий "патріотизм", на жаль, може бути тільки серед наших псевдоукраїнців. Наша вина ще й у тому, що мовчимо, спокійно споглядаємо те, що робиться. Наша лояльність, байдужість нас же і згублять. А тому і маємо те, що маємо. Не забуваймо, що від того, як ми любимо свою Україну, так і будемо дбати за неї.

Потрібно бути уважними й пильними, коли обираємо слуг народу. А вони мають повернутися обличчям до своїх виборців, щоб їхній патріотизм був справжнім і щирим, не мав розбіжностей між словами і реальними справами.

Нехай вони будуть справжніми патріотами України, бо все те, що несправжнє, дуже швидко втрачає свою цінність та, зрештою, й існування.

М. КИСИЛЬОВА,
м. Чернівці

Я НЕ ЗНАЮ РОСІЙСЬКОЇ!

Давно вже я не відвідую кінотеатрів, хоч і люблю кінофільми. Але що там сьогодні побачиш? А суржик російський з екрана так і пре, наче ти в Росії знаходишся, а не в Україні. Та чужа мова постійно нагадує про страшний Голодомор в Україні в 1932–1933 роках, коли нас від голоду вимерли мільйони. Під гадючою свастикою із серпа та молота українці попливли в могили комунізму, де немає грошей і всі люди рівні, Ленін і бомж – брати...

Радіо слухаю, бо там ще можна почути українську мову, там звучить правда про Україну. Але ось надали слово комуністу Петру Симоненку. Що ж він ще набреше на Україну, на всіх українців? А він і справді заходився брехати, до того ж мовою нашого північно-східного сусіда. Він же слуга Москви!

Якось був я у Ялті. Там в одній з церков служба правилася російською мовою. Біля храму якраз сиділа якась дама. Я й сказав їй, що не піду слухати молитву російською. Жінка здивувалася.

– Ви що, не знаєте російської мови?

– Мабуть, хоч і закінчив свого часу Московський університет імені Ломоносова...

Іван КАССАЛА,
українець, козак,
м. Камінь-Каширський на Волині

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

ЖИТТЯ НА НОВИХ ЗАСАДАХ

Л. ГРЕБЕНЮК

У Біблії недаремно сказано: не сотвори собі кумира! На жаль, переважна більшість політиків у сучасній Україні далекі від Божої мудрости: поклоняючись тим чи іншим кумирам, натворили вони всіляких партій, поділили народ, позбавили його можливости обрати дієздатний парламент, який би навів у країні лад.

Надивившись на бедлам, що панує у нас сьогодні, дехто починає зітхати: немає, мовляв, сучасного національного світогляду!

На мою думку, такий світогляд був, є і буде завжди. У Староруській державі, у Козацькій республіці ідея Бога була основою буття українців і України. За віру християнську лицарі йшли на муки і смерть. Тарас Шевченко страждав, мучився, але не каявсь, бо він перший і чи не єдиний зрозумів, що в Україні свого часу був Рай Божий.

Нам, спадкоємцям великого Тараса, треба той Рай відроджувати. Через праведну віру, в якій душа оживає і відроджується.

Перш за все, маємо подбати про те, щоб у школі вивчався Закон Божий, який стане підґрунтям виховання Нової Людини, Нового Українця.

У Новій школі виховання має проходити на трьох рівнях: духовно-естетичному (співи, музика, малювання, театр), інформаційному (формування відповідей на запитання: хто ти? В чому полягає справа твого життя?), фізичному (підготовка людського организму до життєвої боротьби).

З такої школи діти виходитимуть духовно і фізично міцними, гармонійно розвиненими. Пияцтво, наркоманія, бездуховність відійдуть на задній план, а згодом і назавжди зникнуть з життя громадян України. Творча радісна праця стане потребою кожного. Всі розумітимуть: ми будуємо Рай на землі, виконуємо волю Творця!

В ім'я таких відрадних перспектив маємо творити державний устрій країни на засадах українського націоналізму.

А якої думки ви, дорогі співвітчизники?

м. Дніпропетровськ

ПРЕЗИДЕНТ ОДИН, А НАС БАГАТО...

Микола БОДНАРУК

Уже років шість, як передплачую газету "Нація і держава". Дуже вона мені подобається, тож щасливим був той день, коли я вперше побачив шпальти, які щотижня приносять людям стільки глибоких думок і світлих почуттів.

Захотілося й мені через газету поділитися з людьми передуманим. Особливо непокоїть мене те, що багатьом нашим громадянам бракує любові до свого краю. І раніше наші люди жили бідно, терпіли страшні репресії, висилки в Сибір та в інші холодні краї, але ні в кого тоді не було такої ненависти і зневаги до України, як тепер. Трапляється, хтось називає нашу національну валюту – гривню рублем, а коли з цього приводу зробиш зауваження, то можеш побачити такий лютий погляд і почути, що колись за рубель можна було купити шість буханок хліба, а тепер за гривню і однієї хлібини не придбаєш...

А про те й не думають такі любителі ретроспективи, що колись і до церкви ходити було небезпечно, і за вільне слово можна було потрапити за грати.

Багато хто сьогодні кидає докори на адресу Президента: мовляв, обіцяв, що бандити сидітимуть в тюрмах, але цього так і не сталося. Я й сам думаю, що давно вже пора схопити за нечисті руки не одного мільйонера та мільярдера. І все ж я не схильний вину за всі наші біди скидати на одного Президента. Хоча б тому, що він один, а нас багато.

А ще тому, що в масі своїй ми не те співаємо, що треба було б співати у цей доленосний час. Ви тільки прислухайтеся, що звучить у нашому ефірі. Поп-музика окунів, "пісні року", "з музикою навколо світу" та подібне ля-ля-ляканння. А де ж пісні про українських січових стрільців, про вояків Української Повстанської Армії? Де розповіді про творців голодоморів та репресивних кампаній? Чому ми ведемо дискусії про встановлення пам'ятника кату України – цариці Катерині II, а не про те, що в нас мало пам'ятників героям наших визвольних змагань? Хіба в нас вшановано всіх лицарів, які віддали своє життя за незалежність України, за щасливе майбутнє поколінь? Невже комусь здається, що забуття минулого наближає нас до кращого майбутнього?

смт Верховина,
Івано-Франківська область

МИ ДЛЯ НИХ ЧУЖІ, ЯК МАРСІЯНИ...

Ярослав ВАСИЛЕНКО

Вибори, вибори...

З цим словом у нас асоціюється гостра боротьба. Так було і понад півстоліття тому, тільки тоді боротьба була куди гострішою, ніж сьогодні. Мені згадується день виборів до Верховної Ради СРСР 10 лютого 1946 року, місто Ізмаїл. Вранці на стінах багатьох будівель можна було побачити зроблені синькою, ультрамарином написи: "Ні одного голосу за катів народу!", "Смерть московським загарбникам!", "Нехай живе самостійна Україна!"

На обличчях промосковських партизанів, їхнього командира – генерал-майора (він же секретар обкому партії) можна було прочитати не лише переляк, а й подив, бо одна справа, коли подібні написи з'являлися в Станіславові, Луцьку, Тернополі, Львові, а зовсім інша справа – Ізмаїл... Даремно написала обласна газетка "Придунайська правда", що вибори відбулися на високому патріотичному рівні, що за кандидатів блоку комуністів і безпартійних проголосувало 98,1 відсотка виборців... Отой ультрамарин перекреслював офіційну брехню. Відразу після виборів у Ізмаїл увійшла воєнна Дунайська флотилія, а одеський военний округ "подарував" місту декотрі піхотні частини разом з бронетанковим супроводом, після чого ізмаїльці відчули себе "особливо комфортно": багатьох з них терміново переселили з їхніх осель в "телячі" вагони та й повезли у сибірські концтабори, бо треба ж було звільнити житлову площу для доблесних червоних партизанів та інших московських загарбників. Позбавлені таким чином опори серед місцевого населення, упівські повстанці виїхали в Карпати, та це не заспокоїло нових господарів, і вони ще довго (протягом майже трьох років) влаштовували нічну стрілянину, очевидно, намагаючись залякати усіх своїх ворогів.

Як же сьогодні живуть в Ізмаїлі нащадки тих червоних партизанів, які півстоліття тому відвоювали в аборигенів їхню успадковану у батьків та дідів землю?

Вже за самостійної України вони перейменували центральну вулицю міста Красиву на вулицю Героїв Сталінграда. На площі перед будинком, де працює "українська" влада, стоїть бронзовий Ленін. У друкарні друкується газета "Комуніст". Нащадки червоних партизанів вдають, що вони й не чули про те, що прийшов інший час.

Те ж саме вони роблять в інших місцях. Візьмемо для прикладу Кишинів, Посольство України. Під час недавніх виборів я як українець зайшов сюди, щоб проголосувати. Привітався: "Слава Україні!". Чиновниці у відповідь і не муркнули, до того ж розмовляли російською мовою. Проголосувавши, я сказав: "Героям Слава!" На мене знову подивилися, як на марсіянина.

Ту ж саму російську зневагу до України, до мови української я спостерігав і в Придністров'ї, хоч там українців – 65 відсотків, а росіян всього два...

Чому ж так? Шукаючи відповіді на це запитання, я згадав, як перший Президент незалежної України хвалився тим, що він дав громадянство України всім росіянам, які проживали тоді в Україні. Чомусь цього не зробили в Естонії, Литві та Латвії, бо там розуміють, що росіяни в масі своїй звикли поважати тільки своє, російське.

Будемо ж сподіватися, що до влади в Україні нарешті прийдуть національно свідомі люди, а не ті, хто звик служити єдиноросам.

УКРАЇНА ЖИТИМЕ ВІЧНО!

Орест АПОСТОЛ

"Люті вороги українського народу" – такий ярлик чіпляли московські "інтернаціоналісти" на "українських буржуазних націоналістів". Хоч у всій тій пропагандистській кампанії не було і слова правди, проте організатори того широко запрограмованого антиукраїнського походу не помилилися в розрахунку на те, що їхня нахабна брехня матиме значний вплив на свідомість пересічних, політично неграмотних українських селян та робітників. Ще й досі багато хто в Україні ставиться з недовірою до терміну "націоналіст", багатьом доводиться пояснювати, що в перекладі з латинської мови natio – то народ. Отже, український націоналіст – це той українець, у якого є своя материнська мова. З недавнього часу у нас появилася своя держава, в якій живуть люди багатьох національностей. Справжній українець-націоналіст не може ворогувати з громадянами України, хоч якої б національности вони були, бо така ворожнеча не потрібна українському народові.

Така воля Божа, щоб землю заселяли люди різних племен, різних мов. Всі ми діти Божі, а ворожнечу між нами сіє Сатана та його слуги. Наслідки тієї диявольської роботи українці відчували на собі протягом століть.

Очевидно, головною причиною наших національних нещасть став дар Божий – наша багата земля. Тож не дивно, що зі Сходу на нас йшли завойовники, які називали себе нашим старшим братом. А з заходу на наш край посягали поляки. Кожен поневолювач намагався запровадити на наших землях свої порядки, називаючи нашу мову "холопською", або тільки діалектом його, інтервента, мови.

Кожен народ у боротьбі за свою національну незалежність прагне бути сильним, згуртованим. Тож ворог намагається розхитати народну єдність. Цим пояснюється вороже ставлення агресорів до нашої національної церкви.

Згадаймо чудову церковну пісню: "Боже, нам єдність подай..." Церква завжди намагалася переконати своїх вірних у тому, що дух має керувати тілом. У проповідях наших священиків йдеться про необхідність плекати в кожній людині високу духовність, моральність. Особлива увага звертається на згубність шкідливих звичок, особливо пиятики, алкоголізму, наркоманії.

Для того, щоб відбити українців від своєї національної церкви, москалі вдаються до гидких наклепів, що є продовженням войовничої політики, яка протягом десятиліть проявлялася у фізичному знищенні наших релігійних діячів. Так, за сімдесят років радянського панування москалі позбавили життя 28 єпископів і понад 10 тисяч священиків Української православної церкви. Від 1941 до 1947 року від рук московських катів не стало 6 єпископів та 12500 священиків української греко-католицької церкви.

Знищуючи пастирів українського народу, Московія не шкодувала і самого народу. Так, тільки в 1941 році у одній Тернопільській тюрмі було замордовано понад 1700 наших національно свідомих земляків. Такі ж звірства творилися і в інших тюрмах України. Крім того, з Тернопільщини до Сибіру було вивезено понад 32 тисячі членів сімей "ворогів народу". Тільки з мого села Ласкавець вивезли до Сибіру 71 родину. І все це творилося невдовзі після того, як у 1933-у з України вивезли 1 мільйон 200 тисяч хліборобів! На їхнє місце поселили росіян, тож немає нічого дивного в тому, що в деяких регіонах України нині переважає російська мова.

Звичайно, народ – нащадок Запорозької Січі не міг покірно терпіти такі знущання над собою. Сильні духом і тілом продовжувачі козацького роду завжди самовіддано боролися за свою самостійну державу. Ось і нещодавно відсвяткували ми 90-у річницю подвигу кращих синів України під Крутами. Думаючи про велику, гідну подиву самовідданість героїв-крутянців, мимоволі порівнюєш їх з юнаками-ровесниками нової незалежної України. Багато хто з них не може похвалитися високою вірністю національним ідеалам. Роки перебування нашого народу в комуністичному ярмі справили надзвичайно негативний вплив на духовність нашого народу. І сьогодні, навіть читаючи натхненні слова Тараса Шевченка про те, як гомоніла Україна, серце не кожного українця пройдається героїчним поривом продовжити подвиги славних дідів своїх. Але ми й сьогодні можемо впевнено повторити геніальні Тарасові слова: "Встане Україна!"

Пригадую, як у День Незалежности мої односельці-парафіяни автокефальної православної та греко-католицької церков прийшли на підвищення за селом, де колись була козацька могила, яку зруйнували комуно-радянські поневолювачі. Ще раніше селяни принесли сюди все необхідне для запалення вогнища. І от воно осяяло вечірню темінь. Зазвучала заповітна українська пісня: "Ой, у лузі червона калина...", ожили спогади про наших національних героїв, про те, як вороги руйнували могили наших козаків, січових стрільців, воїнів Української Повстанської Армії. На завершення зібрання прозвучав державний Гімн, стверджуючи нашу переконаність у тому, що Україна не тільки ще не вмерла, а й ніколи не помре.

с. Ласківці
Теребовлянського району на Тернопільщині

ПЕРЕЖИТЕ

БОЖЕ, ОЧИСТИ УКРАЇНУ!

Петро ГАЛАНИК

Якось у 1939 році до нашої хати зайшов військовий поляк і запитав маму:

– А скільки у вас націоналістів на даху?

– Немає там нікого, – відповіла вона.

Та він, взявши оберемок соломи, почав підпалювати стайню. Мама хапала його за руки, щоб не дати зробити того, що він задумав. Та він вдарив її в груди, і вона впала в яму, де було повно гноївки. Стайня загорілася, і я почав виганяти звідти порося, та воно повернулося назад і згоріло. Погоріли і кролі. Зробивши свою чорну справу, поляк пішов на іншу вулицю, але там його вже чекали наші сільські націоналісти. Вони забрали у того вояка і зброю, і документи. Те саме чекало й інших польських вояків – ворогів нашого народу. А я, тоді одинадцятилітній, допомігши мамі вибратися з ями і змити з себе гноївку, присягнувся все життя боротися проти ворогів мого народу, хоч якої б національності вони були.

Ворогів за всю історію у нас було багато і різних. Свого часу канцлер Німеччини Коль, вибачившись за злочини проти нашого народу, вчинені клікою Гітлера, подбав про те, щоб виплачувалися пенсії українцям, яких під час окупації нашої країни змусили працювати на третій рейх.

Росія протягом століть нахабно і жорстоко визискувала наш народ. Та ні царська, ні комуністична, ні демократична московська влада і не подумали ні вибачатися, ні платити компенсацію за злодіяння і шкоду, заподіяну ними українському народу. А вони ж колосальні!

КПРС, КПУ, ВГК, ОГПУ, НКВС, КДБ протягом 75 років нищили мільйони українців. Нищили голодоморами, депортаціями, судами військових трибуналів, мордуваннями в концтаборах і психушках, знущаннями у тюрмах... А скільки шкоди завдали нам ліквідація демократичних свобод, заборона діяльности всіх партій, закриття всіх опозиційних видавництв...

"Соловки", "Інтлаг", "Воркутлаг", безліч так званих "поштових ящиків" – де нищили українців!

Постановою, прийнятою в 1935 році, комуняки "узаконювали" розстріл 12-літніх дітей, звинувачених у збиранні хлібних колосків...

За всі ці злодіяння КПРС заслужила найсуворішого народного суду. А на її ж рахунку ще й Чорнобильська війна, і Афганська авантюра!

Після ДГКНП компартія в Україні була заборонена. Але через недовгий час українське Міністерство юстиції знову зареєструвало цю злочинну організацію, в результаті чого ми сьогодні мусимо терпіти провокації, які чинить проти України партія, очолювана московським найманцем Петром Симоненком.

А скільки таких же, як Симоненко, лютих ворогів України стали депутатами нашого парламенту, тож розкішно живуть за рахунок того народу, якому вони завдають великої шкоди!

Це Симоненко і йому подібні найманці Москви натворили законів, які захищають інтереси нашого віковічного і непримиренного ворога Москви.

Ми ж дозволяємо нашим катам знущатися над нами.

Все це свідчить, що в нашій державі досі немає належного порядку. І винні в цьому, в першу чергу, наші недолугі політики.

Візьмемо Володимира Литвина і очолювану ним парламентську фракцію. Це він під час виборів заявляв, що "Литвин потрібний Україні". А яку ж користь принесли Україні тих 20 депутатів від цієї політичної сили, яким повірило багато українців? На бік демократичної коаліції вони так і не стали, що свідчить про політичну сліпоту і Литвина, і його однодумців. Хіба можна гратися в якісь політичні ігри, коли дорогий кожен голос, який протистоїть "п'ятій колоні" Росії, до якої входять представники Партії регіонів, комуністи та соціалісти?

Спостерігаючи за діями сліпих українських політиків, вкотре згадуєш слова Шевченка, який боровся з тими, хто був готовий за шмат гнилої ковбаси продати рідну матір.

Думаючи про долю Батьківщини, я завжди згадую свою матір Ганну та батька Григорія. Прожили вони разом 65 років. Хоч не змогли здобути вищої освіти, але були високодуховними людьми. Тато протягом 60 років служив у церкві дяком. Крім мене, виростили вони ще восьмеро дітей. Ні я, ні мої брати та сестри ніколи не були у комсомолі та комуністичній партії. Всі ми завжди понад усе любили рідну Україну, ненавиділи її ворогів.

На жаль, нашим політикам часто-густо не вистачає ні тієї любови, ні тієї ненависти. Які ж вони діти України?

м. Стрий
Львівської області

На знімку: (справа наліво) учасник українських національно-визвольних змагань, колишній політв'язень Петро ГАЛАНИК, його брати Микола, Євстахій, Богдан, Володимир, Зеновій, сестри Ганна, Ірина, Розалія.

РОЗДУМИ НАД ДИВНИМ ПОСВІДЧЕННЯМ

Теодор ВАРАВА,
колишній воїн УПА,
багатолітній політичний в'язень
московських концтаборів

У посвідченні, яким нерідко доводиться мені користуватися, є такі слова: "Пред'явник цього посвідчення має право на пільги, передбачені ст.12 Закону України "Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту" від 22 жовтня 1993 року №3551-XII.

Посвідчення безтермінове і дійсне на території Львівської області".

Остання фраза настільки оригінальна, що її по кілька разів здивовано перечитують ті, хто раніше не тримав у руках таких посвідчень: видане на підставі закону України, воно діє на території лише однієї області!

Подив починає зникати після знайомства з довідкою, яка засвідчує, що я, Варава Федір Миколайович, народжений у 1930 році в селі Гримайлівці Бродівського району Львівської області, перебував у місцях позбавлення волі на території Мордовії за вироком військового трибуналу військ МВС Львівської області від 31 грудня 1947 року за ст. 54-1а.

Повторно був засуджений 7 жовтня 1957 року Волинським обласним судом за ст. 54–10, ч. II до восьми років позбавлення волі і трьох років урізання в правах.

Ні, не зла душа штовхала мене на "злочини", а полум'яні слова Присяги вояка УПА: "Я, вояк Української Повстанської Армії, взявши до рук зброю, урочисто клянуся своєю честю і совістю перед великим українським народом, святою землею, щедро политою кров'ю кращих синів і дочок нескореної нації, і перед найвищим Українським Проводом, що буду завзято боротися проти загарбників наших земель до повного і остаточного визволення свого народу, за побудову Української Самостійної Соборної Держави; буду мужнім, відважним і хоробрим в бою, нещадним до лютих ворогів України..."

Ці святі слова полонили мою юнацьку душу восени 1944 року, коли на зміну німецько-фашистським загарбникам на землю України прийшов ще лютіший і страшніший московсько-більшовицький кровопивець і кат... Про те, які муки несе нашому народові червона чума, дуже добре знали всі українці: хто чув про страшні знущання сталінських людоїдів над невинними людьми від родичів та знайомих, а комусь уже довелося на власній шкірі відчути всі "солодощі" московського гніту. Восени 1939 року радянські "визволителі" ознаменували свій "визвольний" похід тисячами невинноубієнних українців, страшними тортурами численних жертв у застінках КДБ, масовими засланнями кращих синів та доньок України в сибірські концтабори. І коли московські кати повернулися на нашу багатостраждальну землю, не знайшлося уже жодного чесного українця, який би з хлібом-сіллю вийшов назустріч тим, хто знов облудно чіпляв на свої закривавлені бандитські уніформи ярлик "визволителя". Цього разу ворожу орду зустріли кулі, послані бійцями Української Народної Самооборони, створеної під проводом Організації Українських Націоналістів.

Півосені похмурі, дощові дні змінювали морозяні ночі. В лісі вирувало життя. Приходило багато повстанців. Добре вимуштрувані і озброєні юнаки наспівували:

Ми молодії, хлопці сільськії,
Не боїмося нічого.
Ані сльоти, ані роботи.
Ані морозу лихого.

Завзяті мисливці вранці ходили на полювання, на збір лісових плодів. Траплялося, що об'єктом повстанського нападу ставав ворог. Мені запам'яталося, як до місця нашого постою пригнали військове авто, навантажене одягом НКВС та звоями різної матерії, з якої наші кравці пошили однострої, ще й причепили до мазепинок тризуби!

Не дрімали і московські зайди. Перш за все, вони всюди насаджували своїх агентів, як правило, вихідців з польського населення. І сексоти винюхували, вистежували, доносили. Наші вороги нерідко збиралися великими ватагами, під покровом імли підкрадалися до якогось села, нападали на мирні оселі, безбожно грабували та ґвалтували наших людей, палили хати, вчиняли вбивства.

Звичайно ми, упівці, не прощали ворогові його тяжких злочинів. Так 27 лютого 1945 року група бойовиків "Тонти" у Гримайлівському лісі завдала проклятим зайдам нищівного удару: після цілоденного бою на трьох вантажівках вивозили вони своїх поранених та вбитих, серед яких був і воєначальник червоної команди. Втрати повстанців були значно меншими: п'ятеро вбитих і двоє легкопоранених.

Тієї осені мене звалила тяжка недуга, від якої я зміг відійти аж навесні. Ставши на ноги, почав надолужувати втрачений через хворобу час, всю душу і тіло вкладаючи в роботу розвідника, зв'язкового, підпільника.

З нашого села в УПА пішло багато справжніх патріотів: Іван та Марія Стародуби, Михайло Пилипас, Іван Чернехівський, Михайло Строчинський, Петро Миколюк, Дмитро Максимець, Дозик Дубенський, Михайло, Петро та Василь Видри, Микола та Петро Крохмалі, Василь та Михайло Стельмахи, Петро та Іван Головацькі, Лука, Анна, Йосип, Степан, Ілько та два Івани Михальчуки, Микола та Іван Войтовичі, Тодій Дмитрук, Володимир Микитюк, Тимко Варава, Петро Сало, Михайло Козак, Іван Якимчук, Петро Касянчук, Володимир Панащук...

Часто ці люди завдавали нищівних ударів більшовицьким людожерам, які підкрадалися до наших сіл та хуторів і нападали на наші оселі. Розлючені опором упівських підрозділів, москалі збиралися з ще більшими силами і множили свою хижість, намагаючись якнайжорстокіше відомстити за свої поразки. Зайди по-собачому нишпорили в кожному куточку української хати, господарської будівлі, саду та городу. Грабували, винюхували, зухвало і нахабно підкидали набої та гранати... хапали, перш за все, свідомих, розумних і чесних людей. Людолови прочісували ліси, луки, поля і тих, хто потрапляв їм у руки, нещадно били, мучили, вбивали.

Гавкіт собак-вівчарок, колючі дроти та удари гвинтівочних прикладів назавжди увійшли в мою свідомість з того часу, як мене і сестру Марійку гнали по віддалених районах ГУЛАГу: Мордовії, Караганді, Західному Сибіру та Воркуті... Запам'яталися Вологодська, Ярославська, Володимирська тюрми з їхніми карцерами.

Тарас Шевченко, Олег Ольжич, Олена Теліга, Василь Симоненко, Василь Стус... Скільки їх було – лицарів волі, через яких нестримно, натхненно і духовно передавалася заповітна естафета героїчних поколінь.

Ні просьби, ні грозьби, ні найстрашніші тортури, ні найвиснажливіша каторжна праця не спромоглися вбити нашого волелюбного духу, який, неначе фенікс, відроджувався з попелу та руїн. І ми таки довершили справу, за яку боролися запорозькі козаки, січові стрільці і вояки УПА. Незалежна Україна здобута!

Але боротьба за народну долю ще не завершена. На жаль, з проголошенням незалежности біля її державного керма опинилися люди, яким Україна залишилася чужою, які не дорожать славою її Героїв. Ось чому на нашій землі вільно почуваються вороги нашої державної незалежності. Не припиняється злісне оббріхування Організації Українських Націоналістів, Української Повстанської Армії. Наша державна влада ще мало робить для того, щоб герої українського національного опору були оточені належною увагою. За таких умов і доводиться дивуватися записам у ветеранських посвідченнях, які діють лише на території окремих областей...

ДУМКА ВГОЛОС

СВОБОДА СЛОВА І МОРАЛЬНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЖУРНАЛІСТА

Роман СМІЛКА,
студент Львівського національного
університету імені Івана Франка

Існує чимало визначень поняття "свобода слова", яку дехто ототожнює зі свободою друку, однак це не зовсім правильно. Під свободою слова розуміємо природну можливість особи, громадянина вільно висловлювати власні думки, судження, зокрема й ті, що стосуються життя суспільства і держави. Український громадський і політичний діяч Ярослав Стецько колись зауважив, що немає свободи людини без свободи народу, і навпаки. Отже, свобода слова неможлива без свободи людини, а свобода засобів масової інформації – без свободи слова. Це гармонійна взаємозалежність: при порушенні хоча б однієї зі свобод нависає загроза над всіма іншими. Відтак, можна очікувати ефект доміно.

Свобода слова забезпечується нормами міжнародного права та внутрішніми законами суверенної держави. У статті 34 Конституції України зазначено: "...Кожному гарантується право на свободу думки (цікаво, як можна не дозволити комусь про щось думати, інша справа – заборонити оприлюднювати думки. – **Р. С.**) і слова". Проте здійснення прав вільно виражати свої погляди та переконання може бути обмежене законом у деяких випадках, зокрема в інтересах національної безпеки, територіальної цілісності або громадянського порядку; з метою запобігання заворушенням чи злочинам тощо. Свобода друку і діяльності мас-медіа та відповідальність за її порушення закріплена юридично в Законі "Про пресу та друковані ЗМІ в Україні", у цивільному і кримінальному кодексах. Цензура в Україні офіційно заборонена. "Темників" а-ля Кучма і К° начебто немає.

Відомий мислитель Євген Сверстюк наголосив, що "український інформаційний простір стоїть по шию в багні комуністичних стандартів, пристосованих Росією до посткомуністичної реальності (щоб у цьому переконатися і вжахнутися, досить проглянути газети "Киевские ведомости", "Комсомольская правда в Украине", "Сегодня", "Труд" й інші їм подібні. До речі, навесні цього року з ініціативи Президента Віктора Ющенка питання інформаційної безпеки України розглядалось на засіданні РНБО. – **Р. С.**). Ми по шию в багні закоренілої лжі і хитрої пропаганди, спрямованої на ослаблення України". З іншого боку публіцист відзначає високий рівень свободи, якого дотепер ще не було; саме Майдан 2004 ознаменував завершення епохи рабства. Перед українськими журналістами, за Сверстюком, з'являється шанс створити собі добре ім'я (!), яке є найголовнішим у житті кожної людини, бо залишається в роду, в історії. Тому слово сучасного журналіста, як ніколи, "має тяжіти до істини, до скелі, об яку розбиваються мінливі хвилі часу". Виробляти впливову й авторитетну журналістику, на думку Сверстюка, повинні люди великої відповідальності та неабиякої сміливості; люди, котрі усвідомлюють високу ціль і дар служіння.

Негативні тенденції сучасного медіапростору викриваються громадським діячем Іваном Дзюбою. Значна частина ЗМІ, вважає публіцист, працює на пониження морального рівня і примітивізацію запитів та смаків людності. Такі медіа "безсоромно паразитують на національній несформованості, на глибокому зросійщенні суспільства, нагнітаючи шалену кампанію компрометації української культури і українства взагалі, що виливається вже в хуліганське шельмування нашої класики, в зухвале огидження дорогих українцям імен, – під децибели фарисейської риторики про свободу слова та права людини, що не мають жодного стосунку до цих публічних паскудств. Коли читаєш таку пресу (слухаєш подібні телерадіопередачі. – **Р. С.**), створюється враження, що живемо в окупованій країні, і окупант звіріє з кожним днем".

"Цензура не найбезпечніша для незалежности України, – констатує доктор економічних наук Степан Вовканич. – Загроза нацбезпеці у тому, що нас весь час хочуть завести на манівці, підступно й цинічно підкидаючи другорядні, не варті великої уваги теми". Свободу сьогодні трактують як вседозволеність та невідповідальність ні за що. Таким чином, суть свободи слова, на переконання Вовканича, зводиться не лише до того, щоб говорити правду, а ще й до форми її донесення. Дедалі популярнішим медійним прийомом стає карнавалізація правди, а отже, її часткове чи повне знецінення. Наочний приклад – телепроект "Свобода Савіка Шустера", де кількагодинна суперечка, врешті, заходить у глухий та темний кут. Не дивно, бо істина, як відомо, народжується не в перекрикуванні один одного, постійному кепкуванні, а в діалозі.

Перші шпальти газет, випуски теленовин кожного дня переповнені показом, описом, "смакуванням" катастроф, убивств, глобальних катаклізмів. Сучасна "людина ока", дивлячись на ці всі жахіття, піддається підсвідомому нав'язуванню страху перед невиліковними хворобами, стихійними лихами, тероризмом; у неї атрофується здатність співчувати ближньому. ЗМІ культивують передчуття апокаліпсису; відтак, людина перестає вірити у спроможність самостійно формувати свою долю, стає цинічною і недовірливою, зрештою, замикається у собі. Людина сьогодення, охоплена, здавалось би, незборимою самотністю, опиняється сам на сам із внутрішнім страхом, від якого намагається врятуватись вживанням алкоголю чи заховатися за маскарадну завісу напускних веселощів. Та насправді це лише самообман, фікція, бо тікати, власне, й нікуди. Пригадуються слова англійця Томаса Карлейля, написані понад століття тому: "...Немає релігії, немає Бога, – загубили свою душу і марно шукають антисептичних солей..."

Зовнішня радість неможлива без радости духовної, що слугує противагою самотності. Приміром, людина античности залишалася на самоті зі словом, відчуваючи неабияку внутрішню гармонію. У деяких університетах світу готують "журналістів надії", котрі повинні через виступи у ЗМІ знаходити точки дотику в питаннях порозуміння, миру на планеті, заряджати людство впевненістю у власні сили та неминучій перемозі добра над злом; вони мусять розширювати словом горизонти надій.

Один з батьків консерватизму Едмунд Берк у праці "Права людини" писав: "Люди не мають права на те, що є нерозумним, що не слугує їхньому благу". Зазначимо, в основі людської природи все таки лежить вільна воля, можливість вибору. Цікавість, невтоленна жага спокус змушує нас знову і знову переступати табу, куштувати заборонений плід, який зазвичай виявляється гірким. Звідси ЗМІ, як формувачі громадської думки, не мають права штовхати нас у прірву духовного бедламу, нівелюючи і занижуючи мірки вартостей.

У сучасному розумінні інформація – це товар, на додачу до якого нерідко продаються і журналісти, хоча чомусь замовчується, що товар цей не простий, а духовно-інтелектуальний. Дійсно, "ніщо не врятує журналістику від підлабузницько-корисливої заангажованості, коли цього не зроблять найвищі ідеали, прискіплива стриманість, болісне відчуття справедливості, докладне знання проблеми, з якою стикаєшся, та чесне прийняття моральної відповідальності" (Джозеф Пулітцер). Якраз вона поряд з професіоналізмом, високою правовою культурою у всі часи є головною характеристикою ЗМІ та їхніх працівників. Моральна відповідальність журналіста насамперед зводиться до того, щоб не нашкодити словом, не заряджати авдиторію надмірним емоціалізмом, негативізмом, апатією, дбати про духовну ауру нації, ошляхетнювати словом світ, прояснювати і пояснювати явища, залишати надію.

Український монархіст В'ячеслав Липинський у "Листах до братів-хліборобів" наголошував, що слово має бути творчим, воно повинно служити життю, а не безплідно намагатися нагинати життя до своїх законів; тому чесність і моральність вимагає від людей, котрі не чують у собі великої любові до своєї громади, не чують громадянського інстинкту, щоб вони не займалися творенням соціальних теорій, публіцистикою.

Допомогти людині через самопізнання наближуватися до Істини (Бога) – ось кредо журналіста. Бо "жити поза контекстом вартостей, джерелом яких є Бог: любові, віри, справедливості, рівнозначне запереченню Бога і божественного начала в людині, а отже, остаточному підкоренню законам негативізму, мамони, врешті, самоїдству" (Іван Павло ІІ).

А ТИМ ЧАСОМ...

З'ЯВИВСЯ ПАТРІОТИЧНИЙ ЧАСОПИС

Доброго вам здоров'я, шановні працівники редакції "Нації і держави".

Звертається багаторічний читач вашого часопису, мешканець Нововолинська Волинської області Михайло Оробчук. У день народження видання хочу щиро подякувати за такий чудовий і змістовний часопис, який я з великим задоволенням перечитую, як-то кажуть, від "А" до "Я". Знайомлюся сам, читаю на зборах Братства ветеранів ОУН-УПА (я член і політреферент Братства). Усі перечитані числа віддаю в історичний музей міста, школи, центральну бібліотеку. У Нововолинську є національно-демократичні організації: Конгрес Українських Націоналістів, братство Ветеранів ОУН-УПА, Товариство політв'язнів і репресованих, Союз Українок, Об'єднання ветеранів Другої світової війни "Злагода" п. Юхновського. Усюди читаємо ваш часопис. У місті газету отримують більше 20-ти передплатників. Упевнений: побільше б таких видань, як "Нація і держава", "Шлях Перемоги", то було б і більше свідомих патріотів, націоналістів в Україні. А то чужоземний мотлох, антиукраїнська преса захаращили наші пресові кіоски, передплатні пункти та й узагалі всю Україну. І пишаються цим лжежурналісти, "п'ята колона", яничари, перевертні та різний антидержавний зброд. Не знаю, куди дивиться наша влада.

І все ж поволі зрушення на краще стають помітними. Ми, нововолинські патріотинаціоналісти, пишаємося і гордимося тим, що побачив світ всеукраїнський журнал "Регіон бандерівський", засновником якого є член Братства ветеранів ОУН-УПА Ярослав Заворотний, а головним редактором – депутат міської ради, голова ГО "Комітет із питань відродження духовності" п. Любов Кравцова. Журнал – дуже цікавий і змістовний. А тому користується великим попитом серед патріотів не лише західних, а й східних та південних регіонів Батьківщини.

Михайло ОРОБЧУК,
м. Нововолинськ Волинської області

Так розпорядилася історія, щоб Українська Повстанська Армія стала єдиною силою, яка спромоглася воювати з двома гігантськими імперіалістичними потворами – коричневим німецьким фашизмом та червоною комуністичною Москвою. На жаль, досі діяльність відділів УПА як слід не висвітлена чи навмисне спотворена, особливо у східних регіонах України.

Це стосується, звісно, і медично-санітарної служби, що відіграє особливо важливу роль у кожній армії. Добре зорганізована санітарна ділянка важлива не тільки тим, що несе медичну допомогу раненим та хворим, а й тим, що її справна діяльність впливає у великій мірі на моральний стан війська. Усвідомлення вояком, що на випадок поранення чи захворювання він знайде як на полі бою, так і в запіллі належну медичну опіку, збільшує відчуття індивідуальної безпеки і зміцнює його боєздатність. Все це вимагає велетенської праці, і її гідно виконували санітарні частини УПА, що від осені 1943 року оформилися як Український Червоний Хрест.

Михайло СИРОТЕНКО,
лікар виїзної бригади п/с № 1 СШМД міста Донецька, голова Донецької міської організації КУН, член Всеукраїнського Товариства "Просвіта" імені Тараса Шевченка

СТОРІНКИ ІСТОРІЇ

НА БОЙОВОМУ ПОСТУ

Основним питанням, яке стало перед організаторами УЧХ, було: де і як роздобути ліки? На наших землях велася кривава боротьба двох окупантів, російського і німецького, і за тією боротьбою навіть найбільш гуманно налаштовані міжнародні кола не спромоглися приділити увагу проблемам воїнів УПА. Тільки власні сили, власна винахідливість давали змогу знайти вихід із тяжкої ситуації. У великій пригоді ставала підпільна мережа ОУН, добре налагоджені контакти з медичним українським світом. Ось характерний приклад. Тільки у Львові весною 1944 року було закуплено різними способами за активної допомоги українських студентів-медиків та лікарів ліки на півтора мільйона польських злотих. Треба відзначити численні пожертви ідейних українців – лікарів і аптекарів, які добровільно віддавали ліки та перев'язочний матеріал "На фонд УЧХ-УПА".

Заготовлені ліки й перев'язочний матеріал відправлялися на санітарні пункти, звідки їх планово виділяли на санпункти відділів УПА, відповідно до потреб. Решта складувалася в криївках.

Не менш важкою і важливою справою був вишкіл санітарних працівників. Санітарні вишколи проводились окремо для вояків, окремо для дівчат. Умовою прийняття на курс була, перш за все, висока ідейність і свідомість важкого, відповідального, почесного обов'язку. З іншого боку, кандидату потрібна була певна освіта, принаймні 6 класів народної школи. Практичним підручником санітарних робітників став "Санітарний конспект" – брошурка, опрацьована докторами Юрієм Липою та Шуваром.

Влітку 1944 року, коли на всіх землях України розпочалися затяжні бої відділів УПА зі з'єднаннями НКВС, для працівників УЧХ настали "жнива". Часті ворожі облави по селах і лісах не давали можливості використовувати для допомоги пораненим наземні будинки. Терор утруднював доставку харчів. Ворог принципово ніколи не надавав медичної допомоги нашим пораненим воякам, тоді як лікарі УПА завжди давали першу поміч пораненим ворожим воякам і їх, після перевірки органами безпеки, відправляли до шпиталів УПА.

Колиба санітарного пункту сотні "Ударник-4". Присів – сотенний санітар "Кивай", усередині колиби – Богдан ГУК-"Скала", стоїть Зиновій ГУК-"Щипавка".

Шпиталь УЧХ, тобто санітарну криївку, звичайно будували в землі, на 6–15 ліжок, з кухнею і канцелярією. Своїм зовнішнім виглядом околиця не сміла давати жодних познак ворогові, що десь близько знаходиться шпиталь. Запорукою існування санпунктів УПА була майстерність будування тих криївок та строгі засади конспірації.

Бувало так, що ворожі облави відбувалися в даному терені, а під землею, по якій проходили ворожі вояки, ранені і хворі вояки УПА прислухалися до кроків над своїми головами. Але й бувало так, що ворог відкривав шпиталі УЧХ випадково, внаслідок довгого обслідування терену і шпигунства, а деколи навіть через зраду, коли якийсь бойовик на тортурах виказав ворогові місце криївки.

Найбільших втрат УЧХ зазнав на Лемківщині навесні 1947 року, коли ворог, не маючи сил знищити відділи УПА на українських землях у межах підсовєцької Польщі, уклав 7 квітня 1947 року "Пакт трьох". Практично тоді було створено трикутник смерті. Українське населення виселено двома етапами: у 1946 році, а потім у квітні 1947 року. Це позбавило відділи УПА на Лемківщині, Посянні, Підляшші й Холмщині постачання харчів, а великі сили "союзників" (СРСР, Польщі та Чехословаччини) завдали дошкульних ударів збройним відділам УПА та УЧХ. Одним із героїчних епізодів з часу того генерального наступу на цей відтинок фронту УПА стала загибель підпільного шпиталю на горі Хрещатій, що на Лемківщині, 23 січня 1947 року.

Довідавшись про місце санітарної криївки, 500 посіпак під командою полковника оточили її і почали справжню облогу. Тоді в шпиталі було 12 осіб: доктор Ратай, магістр фармацеї Орест, санітар Арпад, три санітарки і шість поранених і виздоровців – вояків УПА. На зазив ворога, щоб піддатись, всі вони відповіли пострілами. Полонений згодом відділом УПА учасник тієї облоги, польський енкаведист розказав на слідстві, що героїчна оборона наших воїнів з УЧХ тривала цілу добу. Ворог хотів за всяку ціну здобути шпиталь з живими людьми, щоб їх згодом замучити. Але це йому не вдалося. З криївки густо падали пострілі, вилітали ручні гранати і вбивали та ранили нападників.

Коли надія на відсіч не справдилася, коли після 24-годинного бою забракло набоїв, оборонці останніми набоями і гранатами повбивали себе. Останній з оборонців підпалив 100 літрову бочку з бензином, щоб спалити всю обстановку шпиталю і документи.

Про героїзм оборонців цього шпиталю писала просовіцька польска та чеська преса. Вона й відзначила дбайливе устаткування шпиталю УЧХ.

Передбачаючи важкі обставини московської окупації, трудність у роздобуванні ліків, Український Червоний Хрест ще за німецької окупації видав доручення, щоб по селах школярі та дівчата розпочали збирання зел та вміло їх консервували. Виконати це доручення було можливим лише завдяки існуванню широкої організаційної мережі ОУН.

Щоб уміло застосувати лікувальні зела, засушені чи свіжі, УЧХ видав конспектний підручник "Зела і їхнє пристосування". Кожний санітар УПА повинен був його мати при собі.

Справа прохарчування вояків УПА, завдяки добре зорганізованій господарській референтурі та суворій конспірації, була задовільна. На кожному санітарному пункті хворий чи поранений вояк УПА отримував відповідну порцію харчів: 200 грамів м'яса, 500 грамів хліба, 1 кілограм картоплі, 30 грамів цукру, а крім того, ще й мед, сушені овочі, цибулю, капусту, горох тощо.

Санітарну працю при відділах УПА виконували спершу лікарі. Згодом, коли внаслідок втрат їхнє число зменшилось, їх змінювали санітари, і тільки при курені був курінний лікар. Найнижчою санітарною рангою при відділі УПА був чотовий санітар. В його обов'язки входило надання першої помічі пораненим з його чоти і опіка над ними до часу переведення після бою на збірний пункт даного відділу. Там сотенний лікар або санітар контролював відповідність надання медичної допомоги пораненим. Після того ранених підводою (деколи на ношах, або навіть на плечах) та під охороною доставляли до санітарного пункту. Коли пораненого доставлено на так званий "мертвий пункт", тобто місце безпечне від ворога і близьке до санітарного пункту. Тоді один з носильників ішов до санпункту і повідомляв, що прибув новий пацієнт. Лікар або санітар приходили на мертвий пункт і забирали пораненого до криївки, зав'язавши йому очі, щоб не запам'ятав місця входу до підпільного шпиталю. Коли вояк одужував, його відправляв до бойової одиниці санітарний персонал, також зав'язавши перед цим йому очі. Крім того, завданням чотового санітара було опікуватися легкохворими та робити малі перев'язки. Для цього у нього була підручна аптечка, де було все необхідне.

Здоров'ям цілої сотні опікувався сотенний лікар чи санітар. Час від часу він робив перегляд своєї сотні, дбав про збереження чистоти. Під час акцій на ворожі осередки обов'язком сотенного лікаря було подбати про збереження й перенесення до санпункту санітарного матеріалу, якщо такий був у здобутому вояками УПА об'єкті.

Надзвичайно відповідальною була праця курінного лікаря УПА, перед яким було поставлено багато організаційних завдань. Він контролював сотні, давав інструкції й поради сотенним і чотовим санітарам, організовував санітарні вишколи. Курінний лікар перебував у постійному зв'язку з надрайоновим лікарем, завданням якого була опіка над санітарними пунктами поодиноких районів. Як правило, в кожному районі було 2–3 кущових санітарних пункти, якими завідував кущовий санітар.

Санпункти забезпечував медикаментами надрайоновий фармацевт. Від нього також залежали відділи УПА, боївки і менші теренові ланки, яким він повинен був у міру можливостей виділяти відповідну кількість медикаментів. У своїй підземній лабораторії надрайоновий фармацевт виготовляв різні масті з закупленої (або здобутої) сировини чи лікарських рослин.

Інваліди УПА знаходили опіку у так званих "кущах", тобто вищій клітині підпільної мережі ОУН. Це було тим більше можливим, що підпільна мережа була менше підставлена під безпосередні удари ворога, ніж відділи УПА, які діяли на поверхні терену, тож їх, у першу чергу, намагався нищити ворог.

Український Червоний Хрест при УПА не обмежував своєї діяльності тільки до санітарних пунктів УПА та її дійових відділів. Санітари та лікарі УПА за кожної нагоди давали санітарну поміч українському населенню. УЧХ організовував протитифозне щеплення в українських селах, щеплення проти інших недуг.

Як бачимо, медична допомога при Українській Повстанській Армії стояла на дуже високому фаховому рівні. Особливої поваги заслуговують засновники та провідники Українського Червоного Хреста, які діяли на окупованих ворогом теренах в умовах жорстокої конспірації, що вимагало від них високого чину.

м. Донецьк

ЛАВРЕАТ

НОБЕЛЯ ОТРИМАВ ФРАНЦУЗЬКИЙ "ВУНДЕРКІНД"

Іван АНДРУСЯК, "Нація і держава"

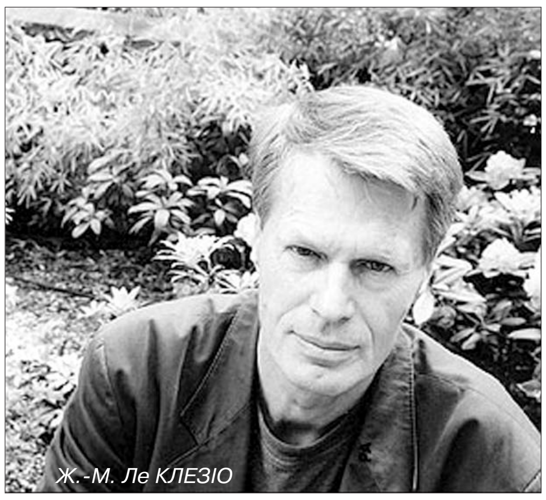
Ж.-М. Ле КЛЕЗІО

Нобелівську премію з літератури, яка ось уже друге століття справедливо вважається найвищою у світі письменницькою відзнакою, в останні роки чомусь добряче полихоманило. Чи то "збаламутилися" смаки членів Шведської королівської академії, яка традиційно присуджує цю премію, чи далися взнаки "новітні віяння постмодерного часу", чи ще невідь-що, – та принаймні трійко попередніх відзначень виявились як мінімум украй дискусійними, а то й скандальними. Австрійська феміністка Альфреда Єлінек, чимало писань якої критика трактує як "порнографічні"; відтак "нестерпно матюкливий" англійський драматург Гарольд Пінтер; нарешті, минулорічна лавреатка, також британка і також феміністка Доріс Лессінг, романи якої, хоч і (без сумніву) бездоганно професійно виписані, насправді виявляються настільки зацикленими на статевих органах, що враження від них у висліді залишається далеким від естетичного... Хоч що кажіть, а після всього цього шведським академікам конче треба було "виправлятися" й від літератури експериментальної повертатися до літератури класичної – бо так можна й весь престиж премії "розтранжирити". Щоправда, "випадав" із цього "зачарованого кола" позаминулорічний лавреат, турецький романіст Орхан Памук – однак експерти не без підстав зазначали, що це відзначення було більше "політичним", оскільки Памук виявився чи не єдиним турком, який визнав геноцид його співвітчизниками вірменів наприпочатку минулого століття, і йому на батьківщині через це погрожували кримінальним переслідуванням.

Хай там як, а цьогоріч від членів Шведської королівської академії, нарешті, очікували такого відзначення, за яке не лише було би банально "не соромно", але яке підвищило б престиж літератури в постмодерному світі. Серед головних претендентів на премію найчастіше називали авторитетного італійського письменника Клавдіо Магріса, чудового сирійського поета Адоніса та мудрого ізраїльського романіста Амоса Оза, а в слов'янському літературному світі все ще сподівалися, що академіки нарешті звернуть увагу на великого чеха Мілана Кундеру, який незмінно кандидатує вже, здається, з десяток років... Одначе, як це з "нобелівкою" трапляється майже завжди, прогнози не справдилися – та водночас шведські академіки все ж виправдали сподівання. Новим лавреатом Нобеля став непересічний француз, справдешній класик своєї літератури Жан-Марі Ґюстав Ле Клезіо (Jean-Marie Gustave Le Clezio).

Після оголошення результатів у бліц-інтерв'ю секретар академії назвав Ле Клезіо "дуже нетиповим французом". За його словами, письменник чотири роки прожив з індіанцями в Панамі, а в нетрях Мексики чи Африки буває частіше, ніж у рідній Франції.

Формулювання для вибору лауреата цього разу звучить приблизно так: "Автор нового спрямування, поетичних пригод і чуттєвого екстазу, дослідник людства поза і під впливом цивілізації".

Ле Клезіо – літературний "вундеркінд". Народився він 1940-го року, вже у восьмирічному віці почав писати вірші, у 17 років закінчив університет у Ніцці зі спеціальності "література і філософія". Дебютний роман "Протокол" видав у віці 23 років – і цей твір одразу ж був номінований на дві найвищі літературні відзнаки Франції – премії Ґонкурівську й Ренодо. Відтак створив ще три десятки романів, збірок новел, перекладав мексиканські міфи – і все це не лише мало незмінний успіх, а й неодмінно було позначене печаттю справжньої "високої літератури".

На жаль, жоден твір Жана-Марі Ґюстава Ле Клезіо українською, наскільки мені відомо, досі не перекладений. А ось російському читачеві ім'я нового нобелівського лавреата добре відоме – там виходили переклади його романів "Пустеля", "Подорож у потойбіччя", "Золота рибка", "Дієго і Фріда", а також збірка новел "Небесні мешканці". Дві останні книги, між іншим, ще можна знайти на "Петрівці"! А в інтернеті у вільному доступі є російський переклад новели "Небесні мешканці" – твір напрочуд щемкий і направду вражаючий. "Якщо в моєму житті що-небудь розіб'ється і мені захочеться над цим поплакати, – я обов'язково візьму "Небесних мешканців" і поплачу", – написала в коментарях одна з його читачок. Для мене ж ця новела засвідчила, що її автор – блискучий стиліст. Кажіть що хочете, а особисто в мене це щодо прозаїків найвища похвала!

ВІД АВТОРА

НЕЗАХИЩЕНІСТЬ

Іван АНДРУСЯК, поет

Останнім часом, зокрема після російсько-грузинської війни, наші інтелектуалісти все частіше заводять мову про захищеність країни. Проте ці розмови зазвичай обмежуються проблемами обороноздатності, тоді як насправді ключовою тут є зовсім інша річ – захищеність людини. Якщо кожен із нас, українців, не почувається захищеним скрізь, хоч де б він був, – удома, на роботі, на вулиці, – то про що далі можна після цього вести мову? Все це буде не більше ніж пустопорожні балачки...

На такі неприємні міркування наштовхує страшна історія, яка особисто для мене зовсім не публічна, а навпаки – родинна. Але говорити про неї мушу, бо ситуацію з тотальною незахищеністю кожного – кожніського – з нас вона ілюструє більше, ніж наочно. Дай Боже, щоби такого не переживав ніхто! А тому мусимо боронитися – самі, оскільки ніхто нас не оборонить, на жодні інституції – правоохоронні, лівоохоронні – покладатися годі. Інтереси "фірми", як то кажуть, понад усе...

...Уночі з 12 на 13 травня в центрі Косова – містечка в Івано-Франківській області – сталася жахлива трагедія. Техніка-адміністратора залу ігрових автоматів Оксану Андріївну Андрусяк, 1967 року народження, знайшли мертвою – її жорстоко вбили на робочому місці. Викручували руки, декілька разів душили, а потім топили у відрі з водою... За трохи більше тисячі гривень – виручку в касі... Хоча це самісінький центр міста – чомусь ніхто нічого не чув...

Слідство вів УБОЗ під контролем обласної прокуратури. Убивцю знайшли майже одразу, він зізнався, зараз його судять...

Здавалося б, правоохоронці спрацювали чітко, злочин розкрили, і згорьованим рідним – чоловікові Петрові, моєму двоюрідному братові, з яким Оксана 22 роки прожила направду душа в душу, та двом дочкам-студенткам – тільки й залишається поминати невинно вбиту дружину й маму та чекати справедливого вироку суду.

Але не все так просто...

"Я сумніваюся, що той нелюд скоїв таке страшне вбивство сам, без допомоги когось іншого. Гадаю, з одним Оксана упоралася б... – каже Петро. – Але головне навіть не це. Головне те, що в приміщенні, де працювала дружина, не було ніякої охорони, навіть відеокамери. Кнопки-брелка "Гном", яку вона мусила б носити в кишені й застосувати в разі тривожної ситуації, теж не було – ще за кілька місяців перед тим її нібито загубив один зі співробітників, а нової ніхто не видавав. Оксана, приймаючи зміну, записала в журналі, що кнопка відсутня, і повідомила про це головного адміністратора закладу "Ігро-Світ", але адміністрація це просто проігнорувала".

Що ж виходить? Виходить, що адміністрація закладу "економила" на безпеці своїх працівників – а це, м'яко кажучи, дуже й дуже серйозне порушення. Після цього закономірно виникає запитання: а чи знав про це вбивця?!

Петро Андрусяк стверджує, що слідство цим питанням не перейнялося, а його покази щодо цього не взяло до уваги. Мало того: його клопотання в обласну прокуратуру теж проігнороване – районний прокурор відповів, що порушувати справу стосовно власників фірми "Ігро-Світ" нема підстав.

Після такої страшної трагедії не опечатали навіть зали гральних автоматів. Невдовзі з нього просто вивезли ті злощасні автомати, а відтак у цьому приміщенні відкрили... магазин дитячого одягу!

...Ось вам і ставлення до людини! Ось вам і захищеність, з якої в суспільстві все й починається... Добре хоч убивцю знайшли – а вже про вину в тому, що сталося, фірми, в якій працювала убита, мови нема...

Отака в нашому суспільстві тепер "захищеність": інтереси "фірми" – понад усе, інтереси людини – нуль без палички...

Хто ж після цього всерйоз зважиться вести мову про захищеність країни?!

ПАРАДОКСИ БУТТЯ

"БЛАГОВІСТ" НЕСЕ УКРАЇНСЬКИЙ ДУХ

Каменське (Дніпродзержинське) товариство "Просвіта" має свій аматорський хор "Благовіст" імені Петра Войтюка (засновника хору, політв'язня), який упродовж трьох останніх років традиційно провідує з концертною програмою Луганщину. Таким чином колектив втілює в життя своє ідейне призначення – відроджує в регіоні українські пісні козацької доби та часів визвольних змагань за незалежність України.

Ось і нещодавно хор з успіхом виступав у селах Шапарівці, Цілуйковому, Лизівці та в районному селищі Білокуракиному. Приємно, що слухачі сприймали нас дуже добре. Відтак ми ще раз переконалися в тому, що луганчани люблять українську пісню, чого не можна сказати про представників влади та місцевої адміністрації.

Переконлива ілюстрація цього – колізія, що виникла на вокзалі в Луганську, коли ми поверталися з гастролей додому. На замовлення транзитних пасажирів хор із задоволенням заспівав кілька пісень зі свого репертуару. Невдовзі перед нами з'явився черговий по вокзалу п. Коваленко, який заборонив співати, посилаючись на те, що йому поскаржився російськомовний пасажир, у котрого "балит галава и вянут уши от этих песен".

Маючи потужну підтримку з боку слухачів, ми не виконали вимоги чергового і продовжували співати. Інцидент з черговим та його "потерпілим" не набув розвитку. Можливо тому, що щойно під звуки бадьорої "Славянки", як і 17 років поготів, в напрямку Москви вирушив потяг з нашим "потерпілим".

Як мовиться: і сміх, і гріх. З іншого боку, постає закономірне запитання: як ще довго на Луганщині будуть запопадливо служити і догоджати Москві?

Олександр ЧЕРЕДНИЧЕНКО,
Олена ЛЕВДЕНКО,
Любов МАХЛАЙ,
Анатолій ЧАЧКО
та інші учасники хору

На світлині: хор "Благовіст" під час виступу на Луганщині.

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк,

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net
www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

В.о. головного редактора Микола Сергійчук

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видруковано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"
Замовлення №
Наклад 7 000 примірників
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9